

В СЛІПІЙ ВУЛИЦІ

Західня політика супроти Росії, без сумніву, зайшла в сліпу вулицю. Комуністична офензива у Франції і в Італії, акція Комінформу в Китаї і в Палестині, створення Балканського блоку, Молотовський саботаж Лондонської наради 4-х, — все вказує на те, що Москва пішла „ва-банк“ в своїй закордонній політиці. Московський Ванька положив ноги на стіл і плює у стелю і, при нагоді, на господарів. Вина очевидно по стороні господарів, які мусіли знати, кого запрошували. А тепер — „бачили, очі, що купували, інкте, хоч повилазьте!“

Західні держави опинилися фактично в сліпій вулиці. До якої справи вони не приступлять, всюди впоперек всякому полагожденню стає Москва. Економічне впорядкування Німеччини? Вето Москви! Іллан відбудови Зах. Європи? — Москва відповідає спробою комуністичного перевороту у Франції. Нормальне розв'язання Палестинської справи? — Москва, з допомогою С'юнізму, організує горожанську війну і збройний спротив проти Англії. Усталення свобідних режимів в Середній Європі? — про що утопію мабуть самі західні дипломати перестали думати, відколи московські гавляйтери позасідали в Варшаві, Букарешті, Будапешті, Софії, Білгороді і Тирані. Західний блок? — з нього досі нічого не вийшло, натомість вже повстав балканський блок під берлом Москви. Розмежування з захланним „союзником“, уступство йому (були такі що і на це йшли!) половини Європи і частини Азії? — і це вже показалося етанами, безперечно перейденими, бо Москва не хоче брати половини, коли має надію взяти цілість.

До якої справи не підійти в Європі, в Азії чи на Близьким Сході, всюди доводиться ствердити: що ті справи не можна розв'язати, так довго, як існує в

Кремлі большевицький режим; точніше-як довго існує „єдина невідліма“ рос. імперія. Ще треба зауважити що ситуація все щедалеко краща, ніж та, яка могла би бути, колиб все на світі шло так, як того хотіли європейські псевдо демократи. Напр., що було би, якби активні стремління тих псевдодемократів, скинути теперішній режим в Іспанії і кинули країну в жертву, насамперед еспанським Керенським, потім горожанській війні і нарешті комуні, — увінчалася б успіхом? Що було б, колиб під час французької комуністичної революції (яка може й повторитися) — за плечима, за Пренеями, сидів би еспанський Торес, який протягнув би „братню руку“ — поміч французьким Торесам? Чи довго би тоді протрималася ще 4-та республіка? Як це не звучить парадоксально, але панове Шуман, Мох і Маср завдячують свій ратунок генералові Франкові. Так само, як Арабам буде Західна Європа завдячувати, коли на Близьким Сході, в тилу Константинополя і Проливів, не утвориться в Палестині совєтська база... Так як в 1919 р. Україні завдячувала Європа свій ратунок перед комунізмом.

Західня політика в сліпій вулиці: і через не обачність деяких дієвих осіб минулих років, і через повне нерозуміння Росії і її цілей — через небажання заговорити з російським Гітлером такою мовою, як говорилося з Гітлером німецьким. Вихід з сліпої вулиці, що веде до розв'язання всіх європейських проблем є тільки один — усунення Росії з Європи, її унешкідливлення. Без цієї передумови, всякі так звані рішення тих проблем будуть лише їх зволіканням, будуть лише скрплювати Москву та її агресію. „Бачили очі, що купували“.

— В.

ЗА ПРАВА КОМБАТАНТІВ ДЛІА УПА

Ройтер доносить, що представники українського еміграційного уряду в смугі американській, звернулися до урядів Зєднаних Держав, В. Британії, Франції і Ватикану з ногою, жадаючою признання для вояків УПА, що опинилися в союзниці ких смугах Німеччини, прав комбатантів, щєбо права азилу і обходження як з військом, що опинилося на неутральній території.

Німецьке агентство Дена подало таке повідомлення:

ПОЛОЖЕННЯ У ФРАНЦІЇ

За останніми вістками виглядає, що страйк, заініційований комуністичні провідники „С.Ж.Т.“ (конфедерації праці) завзвали решту робітників, що ще страйкували, (таких було до 1,000,000) — повернути до праці. Страйк заломився, отже, завдяки знеохоченню самих робітників, які побачили, що їх положення визискується комуністичними махерами для темних цілей або, просто для

25 листопада, від віткірка заявляється на мурах Мюнхену плякати якими американське Військове Управління закликає визнати відділи Української Повстанської Армії регулярними відділами. В афішах заявляється що „Українська Повстанська Армія є національною армією. Вона бореться за означену мету: за визволення України від чужого панування: від 1942 р. до 1944 р. проти Німеччини, потім проти СССР“.

політичних рахунків московського диктатора. Маср, міністр скарбу заявив, що уряд почне переговори з ріжними організаціями в найближчі 48 годин, щєбо усталити високість цін на товари і на робітничу працю. Страйк державних урядовців і працівників не вдавсь. Заламання страйку сильно спричиниться до дальшої моральної компромітації комуністичної акції серед французького населення і пролетаріята.

ЛОНДОНСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ НА МЕРТВІЙ ТОЧЦІ

Наради чотирьох мінієтрів з акордонних справ в Лондоні угрузли на мертвій точці, завдяки неприхильній і послідовій обструкції Молотова, який счевидно має інструкції довести нараду до повної невдачі. Завданням совєтського делегата було створити центральний німецький уряд, який Москва має надію контролювати. Для цієї мети Молотов не вгавав у виголошенню агітаційних промов, в яких представляє Росію єдиною приятелькою німецького народу. Західні держави, натомість, жадають насамперед усталення загальних засад,

на яких був би опертий той німецький уряд. Серед тих засад, Бєвин вичислив м.и. такі: 1. основні свободи індивідума, 2. знесення між-смугових границь, 3. сво бідний рух осіб, ідей і товарів в границях, Німеччини, 4. виразне усталення економічних тягарів, які має нести Німеччина. На цій точці не удалося осягнути ніякого порозуміння, як зрештою і на інших також. Не підлягає сумніву, що західні союзники, по фіяску конференції, приступлять по організації окремої Західної Німеччини.

БРИТІЙСЬКО—ФРАНЦУЗ.—АМЕРИКАНСЬКИЙ СОЮЗ!...

Фостер Доллс, республіканський сенатор, який вернув щєбно з Парижу, мав побачення з ген. де-Голєм. Отанній заявив, що колиб він прийшов наступної весни до влади (що многі уважають за дуже можливе), він погодився би на злиття французької смуги Німеччини з англо-американською, під умовою, що: 1. Зєднані Держави вступають до тридержавного-Англія, Франція, Зєднані Держави-оборонного військового союзу; 2. Америка узброїть 40 французьких дивізій в

новійшу зброю. В. Британія і Зєднані Держави погодяться на міжнародно контролю Рурського басєну. Доллс, який здав звіт з своєї розмови Маршалові, є один з тих девятьох американців, яких на зборах ООН. в вересні, Вашингтський назвав „воєнними агітаторами“.

Вибора до міської Ради в Ля-Гаврі дали перемогу сторонника ген. де-Голя, які здобули 15 мандатів і 41% голосів. Комуністи здобули 40% голосів і теж 15 мандатів.

ТИПИ УКРАЇНЦЯ

III

Найбільш поширена на Україні динарська раса. Дістала свою назву від динарських Альп і творить головну частину людности Хорватії, Славонії, Боснії аж до Пів. Греції, Долішньої Австрії, Середньої Німеччини й України. Вирізняються динарці високим зростом, короткоголові, темні. Міцно збудовані, дужі, голосно-мовні, з нахилом до буйної веселости і такогочувствования своїх настроїв, змислові. Іноді вискакують з границь, з форми: „виходять з себе“. Нордійця мають за „людину без серця“. В змисловости, „тілесности“, експансивности динарця є щось барокового. Де у нордійця дисципліна, у динарця скрапіности: любов або ненависть, є веселі й співучі. Мають богато додатніх рис; почуття гордості, чести, відважності, є войовничі, коли йде про оборону. Особливо привязані до свого рідного краю і плекання питомого стилю життя. звичаїв, ноші, хатніх прикрас, приладдя, садків, народного мистецтва. Вдача вибухова, іноді завдядяка дуже вражливі, разом з тим добродушні. Брак ім нордійської вирізьблености й чіткости думки, потягу в даль, почуття експансії; є товариські витривалі, зраджують нахил до іділії і сентиментальности але є добрі вояки. Динарцем був гоголівський Тарас Бульба, динарсько-нордійські прикмети єднає в собі Хмельняцький. Тип динарця у нас-це мабуть тип полтавця. До цієї ж раси належать психічно типи з „Енеїди“ Котляревського (Ентел). Коли остєць це тип підрядного урядовця, то тип динарця - це тип хлібороба і вояка.

Ідеалізує цей тип Щербаківський. На його думку це герої культури й хліборобської праці. З прадавніх часів заселяли Україну дві раси, представників двох відмінних характером культур, „номадської“ і чисто-хліборобської. Перші творили пануючу верству, другі підвладну, субстрат. Це була раса, пише Щербаківський, що перебула всі навали і зберіглася через тисячі літ аж до наших днів. Завше воліли сидіти в дома. Повставали й билися в крайности, або, як Ентелі, під добрим і мудрим проводом представників іншої раси. В руках доброго володаря, як селяни Андрия Гофера в Тиролі або козаки Хмельницького чи Енея Котляревського, ставали грізною зброєю і цінним колесом державного возу. В обороні свого хутора

і хати доказували чудеса, як іпр. в часи большевицької навали останніх 30 літ.

Хоч Щербаківський і зве пануючу расу на Україні „номадами“, але між ними згадує не лиш „грабівників“, але й „інших помадів“, яких вирізняв потяг до „невтомної діяльности, до боротьби проти когось і чогось, що є зле, воля, активність, певні засади що до організації й ладу“ незломна енергія і відвага“, уміння „цінити культуру витворену осілими хліборобськими народами“. Отже під імям деяких „номадів“ крилися просто будівничі держав і нації.

Без цих „номадів“, якими безперечно були і Київські князі й дружинники наші, і козаки, самі динарці мабуть не піднялися над рівень народної культури нації-провінції, нації-кляси, субстрату в країні, де „цвітуть вишні, плывуть жита і плачуть соловії“. Буває „нарід мирний і лагідний“, що „в мягкой землі нестямно поринає“, „розмірний і добродушний“ (Е. Маланюк), який потребував людей з іншим расовим первенем, щоб zorganizувати його оборону „від вихору і згуби“ зі сторони справжніх номадів.

А за їх, цих охоронців, ініціативою, той самий субстрат-коли підіймався в обороні своїх прав, не раз дивував своїм розмахом чужинців, як росіянина Бражнєнова, або поляків Сякєвича й Косак-Щуцьку („Пожога“). Коли чотири основні типи, про як тут мова, розподілити поміж ті дві групи, про які пише Щербаківський, то ідеологами „пануючої раси“, отих „номадів“, групи провідницької, „були в нашій письменстві І. Котляревський, О. Стороженко, Т. Шевченко, Е. Маланюк. „Субстрат“ — знайшов своїх ідеалізаторів в творчости І. Франка, П. Мирного, П. Куліша, У. Самчука, Черемшини. На границі між ними стоїть творчість В. Стефаніка.

Наші часи є часами народження між отим „субстратом“ нових вікінгів: як було в 9-м і в 16-м віці. Знаний історик козацчини, пані А. Єфименко пише; „замешкали на пограниччю з кочовими ордами, ці лицарі се були готові зложити свої голови“ ці стенові осадники, це „сильне, горде, свободолюбне населення видвигає з свого середовища людей, які мало дорожили присмирностями осілого хліборобського життя“, яке не забезпечувало завтрішнього дня, а вважали краєц, „з пересліду-

З чужої преси

Програма

Російських соціалістичних імперіялістів

Штаб українських соціалістичних груп, відомо шукає ратунку України в соціалістичним Інтернаціоналі. Є це групи, які виступають під назвами української с.д. партії (наддніпрянців) і галицьких радикалів-соціалістів. Покіляються вони Тому самому Марксу, що й большевики і мають той самий соціалізм за ідеал.

Як раз тепер «Соціалістичоскій Вестник» орган рос. соціал - демократів (Меншевиків) в Нью-Йорку. виступив з програмовою статією на тему майбутнього устрою Росії з цієї статі бачимо, що «єдино-Ісделімска» програма російських соціалістів ні в чім не ріжниться від большевицької.

Отже постуляти рос. соціалістів такі: передусім всі «території й народи, що входять в склад советського Союзу» мають і надалі складати єдину «російську державу» з одною спільною всім народам, владою. Далше — «загально-державною мовою є мова російська.» А поодинокі народи імперії чи мають право на власну державність, чи автономію чи право самоозначення? Ніякого! Ім обцяється якяса невизразна лише «самоуправа» і то тільки тим, які (на думку Москви) посідають «конечні історичні, культурні і економічні передумови» на те.

ФРАНЦ. ПРЕСА ПРО РОЗРУХИ У ФРАНЦІ

Паризьке „Фігаро“ пише: „Коли-б Франція заломилася в боротьбі, яку так відважно провадить проти комуністичних напасників, то з нею заломилася вся окцидентальна цивілізація. Ось що робить такими трагічними дні, які ми переживаємо... Бо всякий, чейже, є свідомий, що в розплатаних страйках комуністам не йде про ніщо іншого, як про захоплення влади... Можливо, що комуністичні провідники є французи, хоч дехто з них мас дуже свіжє французьке горожанство. Але чи можемо ми забувати на те, що в нібито французькім комунізмі, численні є ріжні чужинці, які вносять в свої лютучі або ударні групи насильницькі способи боротьби, незнані

ваної звірності обернутися в сторожевого чи ловчого пса, помінятися ролями з ворогом.“ Так повстало населення особливого типу, що відзначався „загартованістю, мужицькою погордою смертю, любовно до свободи“ Тип нової психічної „раси“. З людей цієї раси, з людей, що перейняли в себї тардині старого Кліва, повстали в 16-м в. будівничі нової української держави. Подібний момент історичний переходимо ми й нині, момент народження нового типу українця, який так фатально бракував Україні в останні 100 літ і історії, до 1917 р (з „Духа нашої Давнини“ — Д. Донцова)

Шож до російської культури, то її повинні прийняти, як свою, всі неросійські народи теж, бо вона «є творивом всіх народів російської імперії.» По школах (не сказано по яких) дозволяється ласкаво вчитися на «рідній мові», але наука російської мови є обовязкова.

Виходить отже, що нібито вороги большевицької системи, російські соціал - Демократи стремлять до такого самого політичного й культурного поневолення України (й інших народів), як і большевики. І ціж російські соціалісти є «дорогими товаришами» на змисл соціалістів (Ісака Мазепи ІІ. Стахова, П. Феденка). . . Від них наші соціалісти сподіваються допомоги у визволенні України.

В чім тут річ? Чи наші соціалісти сліпі? Зовім ні. Тільки що для них на першій місці стоїть соціалізм, а аж на дальшій - державна незалежність. Тому ім сгорше буде по дорозі з чужими, хоч би проти українських настроєними «товаришами», ніж з українськими «Фашистами» і «реакціонерами». Не дурно ще пок. М. Шаповал ліпив з російськими «товаришами» стау єдину і неділимую Росію під назвою «Ліги народів Сходу Європи».

... Але в імя якогоч спільного ідеалу обдунуватися українським самостійникам з такими соціалістами?

нам? В нікчемности деяких саботажистських замахів нема й сліду тих шляхетних традицій боротьби, якими відзначалися завше французи“.

Головними менерами большевицької революції на Україні були чужинці, росіяни, жиди, лотиші. Бачимо, не інакше мається справа і у Франції.

„ЛсМонд“ паризький пише: „В цій болочій авантурі є з певністю один побитий: це Комінформ і його знаряд — комуністична партія, — і ствердження цього факту мас міжнародне значіння“.

МАНДЖУРІЯ В

МОСКОВСЬКИХ ПАЗУРЯХ
У Владивостоці відчинено філію Комінформу, яка складається з делєгатів кількох азійських націй. Китайські комуністи опанували девять десятків Манджурії. В Порт-Артурі і Дайрені сидить Росія; агента комуни на Китай і Корею муштруються в Москві і потім висилаються до Азії. На нарадах Комінформу у Владивостоці удлено догану індонезійським та індуським комуністам за брак революційної акції проти Голяндії і В. Британії.

Перебуваючи на чужині мусимо пам'ятати, що знаходимося поза рідними землями лише хвилино і що ми є політичною еміграцією, на якій лежать великі відповідальні обов'язки.

Для кожної еміграції, як також і для української, чужина має багато тих чий інших загроз. Вони є не тільки на зовнішнім але і на внутрішнім відтинку. Однією з небезпек нашого внутрішнього життя, які литимуть воду на млин наших ворогів, є безвідповідальність, у власному внутрішньому житті. Така безвідповідальність сьогодні стала вже проявлятися в окремих одиницях української еміграції в Англії, — саме неетичність, аморальність, брак гідної поведінки, як в середовищі та скученні товаришів по співжиттю, та також і серед чужинського оточення. До таких явищ в першу чергу належать розгнущданість особистого життя, неохайність, почуття, „наплювателства“, порушення елементарних правил взаємовідносин з оточенням, включно з пияцтвом і моральним розкладом. Певно, що роки терпіння, скученості в таборах збігців, безпосередна загроза мусової репатріації „на родину“, голод і злеларство — викликає реакцію винагородби себе, за власні пережиття хоч щими невинними „благами“ життя, які ми маємо в Англії. Але це компенсування іноді переходить межі нормальної поведінки і манить перспективами „ліпшого“, засмоктуючи все глибше й глибше в моральний бруд. Коли ж ця пошесть перекидається на цілий гурт, вона стає тяжкою хворобою, вириває людей з нормального життя, перешкоджає більш свідомим одиницям в їхній творчій праці, а нарешті стирає національне обличчя цілого гурту і загрожує компрометацією нашої еміграції перед чужинським світом, що й потрібно для більшості. Побут на чужині, турботи з дрібничками щоденного особистого життя, тяжка заробіткова фізична праця, відірваність від родини, від рідного краю поступово обмежує широкий обсяг думок людини, зроджує байдужість і незацікавленість питанням суспільного та культурного життя, та щораз глибше занурює кожного в дрібничковість, доводить до непотрібних сварок, до безплідного політиканства, а що найголовніше відриває та відчужує еміграцію від красивих визвольних змагань. Треба здати собі справу з того, що наше положення на чужині зовсім є відмінне від стану тих державних

народів, які подалися на еміграцію шукати собі легкого хліба та доброго заробітку і, махнувши рукою на власну державу. Ми, як політична еміграція, репрезентуємо свій народ на чужині та визвольну боротьбу за волю України щоб жити самостійною національним життям. Тому не можемо і не маємо права загрузувати в еміграційній буденщині, думаючи лише за власні інтереси та задоволення тих особистих потреб, без яких можна цілковито обійтися. Самодисципліна, суворі вимоги до себе, здорова самовідповідальність за власне життя, та гарний приклад для других є першими ліками проти руйнування внутрішнього організованого побуту. А головним-це участь всіх українців, незалежно від освіти і віку в суспільно-громадським та культурно-освітнім житті. Вже сьогодні є конечно застановитися, розважати і приступити до організації власних українських громадських щадниць та взаємно допомогливих товариств.

Свідомі одиниці мусять обмірковувати цю важливу й необхідну справу та зпонукаати до неї українську еміграційну спільноту в Англії. Ми не можемо відгадати наше невідоме майбутнє. Необхідно подумати про те, що можуть бути випадки довгої хвороби тої чи іншої окремої одиниці, яка не встані буде собі заробити на прожиток, можуть бути всілякі нещастя каліцтва і т. д. Непотрібно забувати й про те, що не можемо й не маємо права ми лишати на голодову смерть і тих, які не здатні тяжко фізично працювати, і не мають змоги одержати з іншої сторони якоїсь допомоги. Нам потрібно покладатися лише на власні сили. Кожний заощаджений гріш принесе користь в першу чергу його власникові і своїй українській громаді в Англії, не кажучи вже про те, що міцна матеріальна база української еміграції служитиме надзвичайною допомогою українській революційно-визвольній боротьбі. А про Україну, ніхто з нас ніколи не забуде і завжди буде чекати тієї хвилини, коли зможе повернути на вільну самостійну батьківщину.

Д. Шалітій.

ПЕРЕСУВАННЯ БОЛГАРСЬКИХ ВІЙСЬК

Подорожні, що прибувають з Болгарії до Істамбулу, оповідають про дуже інтенсивне пересування болгарських військ поблизу турецького кордону. Доломуються, що йдеться тільки про маневри болгарської армії.

АРАБСЬКО ЖИДІВСЬКА ВІЙНА В ПАЛЕСТИНІ

Спроба „Об'єднаних націй“ створити жидівську державу в частині Палестини, викликала, як і треба було сподіватися, збройний спротив Арабів. До боїв влучних прийшло в Тель-Авіві, де Араби заатакували жидівські селища, і звідки жиди масово тікають; чотирьохденні бої коштували населення 55 забитих; були ривкож сутички між Гаганією і поліцією.

Іде загальна мобілізація молоді, як зі сторони арабів, так і жидів. В Єрусалимі отворено два рекрутаційні арабські бюро. Терористична жидівська організація „Іргун“ обвинувачує англійців в допомозі Арабам; тим часом самі жидівські організації, без успіху правда, намагалися закупати зброю від британських поліційних відділів, що готуються до евакуації. „Іргун“ закликає до повнової терористичної акції проти англійців; бої ідуть ривкож в Яффі і Гайфі; терористи з Гагані, для улеснення акції, перебираються за Арабів, Араби нападають на жидівські автобуси, вбиваючи подорожніх.

Жидівське населення в інших арабських країнах, поза Палестиною, огорнуло панікою, страхачис репресії арабських. Жидівський Тель-Авів посилав „СОС“, клячучи жидів на поміч. Підкріплення з Лінкольншайрського полку були обстріляні з обидвох сторін.

* * *

РОЗГРОМ КОМУНІСТІВ НА ГРОМАДСЬКИХ ВИБОРАХ В ФІНЛЯНДІІ

Комуністична партія зазнала воражки на останніх громадських виборах в Фінляндії: в усіх провінційальних містах і в Гельсінках, (в 80 округах з 106), консерватисти й ліберали матимуть 536 муслів (наново здобули 28), ооциал-демократи — 269 (здоб. 27), комуністи — 203 (страшили 31).

Петро Карпенко-Кривація

ВИПРАВИ КОМУНІСТИЧНИХ БАНДИТІВ В ІТАЛІІ

В Римі відбулася комуністична манифестація, в якій юрба від 10-х до 30-х тисяч, що прийшли з північної Італії, машерувала вулицями з криками: „смерть Гаспері, хаї живе Сталін!“ Юрба йшла під командою „політичних комісарів“, серед них був і „полковник Валеріо“, інакше Вальтер Авдізіо, убійник Мусоліні. Вівати на честь орісیتالіної десюта в Римі — до такого пониження Італія ще не доходила!

ВАРШАВСЬКИЙ УРЯД ПРОТИ ВАТИКАНУ

На варшавським процесі судовім проти діячів підземелля, названо м. п. також імена двох кардиналів-поляків: Гльонда і князя Сапегі. Маршевський, провідник польської народової партії заявив, що як член підпільної організації, від був прийнятій кардиналами в 1946 р. Це „зизнання“ мабуть має бути вступним кроком для нагінки на римокатолицьку Церкву зі сторони послухної Кремлю большевницької Варшави.

АРЕШТ ЮГОСЛАВСЬКИХ АГЕНТІВ В ІТАЛІІ

В Барі, в Італії арештовано 79 югославів, членів терористичної організації, яка знаходилася „в безпосереднім контакті з одною державою“. Видко Тита кортить втягнути й Італію до своєї „федерації“.

ЗАЯВА АРАБСЬКОЇ ЛІГИ

Рада Арабської ліги, що має представників сімох арабських держав, на зборах в Каїрі, дискутувала над положенням в Палестині. Перед нарадою, високій урядник Ліги заявив репортерам, що, „Арабські держави повідомили Британію, що мають намір, зараз по англійській евакуації, зайняти своїми силами Палестину“. Охотинки зголошуются до арабського легіону з Сирії, Іраку, Лібанону і Єгипту. Палестинські Араби атакуватимуть, в міру англійсько-евакуації, всі райони, призначені на жидівську державу, щоби ударемити її повстання.

ВІДСТУП

Повертаємо очі тривожні до Сходу,
Мов пів серця загублено там,
І чим далі, чим далі від Тебе відходим,
То стаєм Ти дорожчою Нам.

Наша рідна — нічим незамінна утрата,
Нам здавалася б легшою путь,
Якби сил, хоч на мить, нам таких відшукати
Щоб Тебе до грудей пригорнуть

Може б легше було нам, тамуючи горе,
Бачить світлі заобрійні дні,
І повірити, що Ти, непокірна, сувора,
Вся від краю до краю в огні.

Через фронту й пожеж переходимо жахи,
Через тисячі вибитих ям,
І чим далі, чим далі від Тебе на Захід,
То стаєм Ти дорожчою Нам.

Our English Column

THE MORAL OF UKRAINIAN FREEDOM

by WATSON KIRKCONNELL, M.A., Ph.D., LL.D., F.R.S.C., Author and Professor of English at McMaster University, Hamilton, Ont., Canada.

The freedom, like peace, is indivisible. Nearly thirty years ago, a free Ukrainian state came into existence, calling into free statehood a Slavic nation almost as large as France. This Ukrainian National Republic was recognised de facto by Britain and France, and de jure by Germany, Austria, Bulgaria, Turkey, the Russian Socialist Federative Republic, Georgia and Poland. When the freedom of this Ukrainian republic was threatened by the Bolsheviks, it appealed in vain to the Western democracies and came again under the iron rule of Moscow. Again and again during the past quarter-century its advocates and martyrs have brought to the world's attention the character of the intruding despotism that has wiped out every phase of Ukrainian liberty, murdered its leaders, starved its peasants by the million, and deported millions of others to die in Siberia. To all of this story, the Western world has remained silent and indifferent. What concern of Britain, France, America or Canada was the alleged subjugation of an almost unknown nation behind the iron curtain of Soviet censorship? But now the Black Death of Communist slavery has spread from these swamps of Ukrainian misery, and is sweeping in a vast epidemic across Europe. More than a dozen nations are mortally afflicted; a dozen others are in the trembling fit of fever; and every other nation of the world, including Canada with its espionage convictions and its defiant Communists, sees the grim plague-spots spreading on its skin. Because we neglected Ukrainian freedom and refused to take it seriously, the freedom of the whole human race is now in danger.

What then can we do? Even at this late hour we can repair our criminal neglect of the past by recognising that the Ukrainian desire for liberty is not high treason to Stalin but a natural and noble ideal on the part of one of the largest nationalities in Europe. In keeping with that recognition of fundamental truth, we can call for a termination of the evil bargain at Yalta whereby Ukrainian and other refugees west of the "iron curtain" were to be handed back to the hangmen and firing-squads of the Soviet tyrant. And we can urge our Government to extend to the utmost its provision of asylum in this country for genuine non-Communist refugees from Europe.

Most important of all, we Canadians as a people can cease from all flattering appeasement of the Ukraine enslavers, for the Kremlin is deliberately plotting a like enslavement for us and spits in contempt on all our sentimental efforts to curry favour with it by Councils of Friendship, lying newspaper editorials, and proposals to spread its books abroad in cheap English translations. Let us be honest. Let us frankly face the

СОВЕТСЬКЕ „ЗГЛЯЙХ-ШАЛЬТОВАННЯ“ БАЛКАНІВ

По візиті югославського „гавляйтера“ Сталіна в Софії, амальгамація балканських сателітів піде призвищенням темпом: болгарська конституція має бути змінена в „ударном порядку“, щоб не заважала „братньому союзові“ обох народів. Остання незалежна юнацька болгарська організація „Емос“ має виллятися в комуністичний союз, що виступас під маскою „Союзу демократичної молоді“. Болгарський „Груд“ пише: „антиімперіялістичний демократичний табор, на чолі з великим советським союзом, розбудував ще одну міцну твердиню, підставою цієї твердині є Болгарія й Югославія, і незабаром не тільки балканські народи, але й народи Дунайського басена пристануть теж до цієї твердині“. Має повстати договір про угорсько-румунську пріянь. Найбільше Москві йде про згляйхшальтовання Угорщини, Румунії, Югославії, Болгарії і Албанії. Ці п'ять країн разом, обіймають 330.000 кв. миль (в три і пів рази більше як В. Британія) з людністю в 57.000.000. Іде прискоренням темпом також ремілітаризація цих країн; в Угорщині й Румунії йде сильна протигрецька пропаганда, румунські гірські, ударні батальо-

facts. Let us admit that at this very moment the Soviet Communists and their agents are murdering and deporting innocent men and women all through Central Europe and that the slave camps of Siberia are filled with millions upon millions of hopeless, dying prisoners. And in the presence of that vast crucifixion of mankind, let us insist that our diplomats and politicians and radio men and newspaper editors stop kissing the Master Hangman.

Such craven abasement is not necessary. The Anglo-Saxon nations are vastly stronger than the Soviet slave empire. Their industrial potential and their scientific potential are incomparably superior. Even in the past war, according to an Associated Press despatch from Berlin, dated May 18, 1946, some 60 per cent of the German casualties were suffered on the Western front, at the hands of the British and the Americans, and only about 40 per cent on the Eastern front, where the Soviet share of the victory was largely won with British and American equipment. Danger to the future lies not in our taking a firm stand for liberty but in such weak foreign policies as will encourage Moscow into aggressive adventures that can only end in war. Our safest course is the course of courage and honesty. We shall gain and not lose by a bold affirmation of the cause of human freedom.

(From the "Ukrainian Quarterly," New York).

ни вивчають грецьку мову, щоби в разі потреби, уходити за грецьких революціонерів; в Угорщині розбудовується військову акаде-

мію, при чім особливий натиск буде положений на „політичне виховання“, як заявив прем'єр Дінес.

ОГОЛОШЕННЯ

ЗАМОВЛЯЙТЕ КНИЖКИ!

Пригадуємо, що місяць грудень-це місяць „дешевої книжки“. Крім книжок, які подані в списку в 14 ч. У.К., можна мабути по зниженій ціні ще наступуючі книжки:

1. М. Гоголь: Тарас Бульба, істор. повість	ціна 3.6 (зазість 4)
2. Т. Шевченко: Кобзар, вибрані поезії	„ 1.6 („ 2)
3. В. Листвич: Галя. опов. про боротьбу УПА	„ 1.6 („ 1.6)
4. Ю.Косач: День гніву, повість про 1648	„ 3 („ 3.6)
5. Т. Осьмачка: Старший Боярин	„ 3 („ 3.6)
6. С. Підгайний: Укр. інтелігенція на Соловках	„ 3 („ 3.6)
7. І. Тинктор: Скоро по англійськи, підручник англ. мови	„ 1.5 („ 2)
8. Ю. Балко: Іржінер, Марченко, фантастична повість	„ 2 („ 2.6)
6. Календар альманах на 1949 р.	„ 5

Користайтеся з нагоди, закладайте та доповняйте бібліотеки. За замовлені поодинокі книжки, доплачується до кожної книжки на поchtову оплату по 3 п., за книжки замовлені в більшій кількості платиться тільки належнієть оплати поchtової за гудтов у посилку.

УВАГА!
МАЄМО НА СКЛАДІ НЕ ВЕЛИКУ СКІЛЬКІСТЬ ПРИМІРНИКІВ
М. Лебеда: ІСТОРІЯ УПА
Замовляти в „Основі“. Ціна: 6 ш. 6 п.

ВЖЕ ВІЙШЛА окремим виданням фантастична повість Ю. БАЛКА: „ІРЖІНЕР МАРЧЕКО“
Можна набути в „Основі“. Ціна: 2 ш.

Читайте! Кольпортуйте! **Читайте!**
„ЧАС“—тижневик

Місячно в Англії 2 ш. 6 п. з пересилкою.

Що тижня 12 стріп! Докладні відомости про українське життя в Німеччині і в Чехії. Кожне число багато ілюстроване! Для кольпортерів (від 20 ч. починаючи) опуст. Пишіть на адресу: W. Lystwycc, Y.M.C.A. Hostel, Raylees, Elsdon, Newcastle.

ШУКАЮТЬ

Петра Антонова, з с.Хичитчі п. Золочів, був в Австрії звідти вніхав на працю до Англії—шукає **Сосиф Ковальський**; Agr. Workers Camp, Wylam, nr. Land, Northumberland.

Сокіл Олексій, пошукує друзів **Довженко Федора**, **Олійника Володимира**, **Ігнатенко Андрія**. Відзиватись на адресу: Sycamore Farm Branford, nr. Ipswich.

Кистя Івана і **Дороша Богдана** шукає **Шпак Михайло**. Були разом в Австрії. Цисати на адресу: Haidwick Hall Hostel, Chesterfield Derbyshire.

Вуйка Івана Шуля і **односельчан** з пов. Ярослав село Рудка - **Іван Крачковський**. Відзиватись до Ред. У. К.

Братів Михайлів Вавринів, ур. в 1923 і 1924 роках з Берестян п. Самбір, були в Укр. Дивізії—пошукує **Ваврин Осип**, Y.M.C.A. Agr. Hostel, Tannadice, Nr. Forfar.

Рідних і знайомих, з Мужилова п. Підгайці—пошукує **Смик Петро**. Адреса як повище.

Знайомих з Павлокома п. Березів—шукає **Шпак Роман**. Адреса як повище.

Данилюка Михайла, прибув до В. Британії—пошукує **Гарятюк Микола**. Адреса як повище.

„УКРАЇНСЬКИЙ КЛИЧ“

Тижневик українців у Вел. Британії
Редагує: Колєгїя. Видає: Видавництво **ОСНОВА**.
Умови переддлатати: На рік — 1 фунт й 2 шилінги;
на пів року — 11 шилінгів,
на три місяці — 6 шилінгів,
Поодинокє число — 6 пенсів.
Ціпник оголошень: 1 шил на одну шпальту 1 фунт й 10 шилінгів.
Дрібні оголошення й пошукування — 3 пенси за слово
Адреса редакції та адміністрації: USNOVA PUBLISHING CO., LTD.,
25a, All Saints Road, London, W.11.